

Redacțiunea, Administrat unca și
Tipografia:
BRĂȘOVU, piața mare Nr. 22
*zis și nefrancoate nu se pri-
mesou. Manuscrispe nu se re-
trimite!

BIBLIOTECA DE ȘTIINȚĂ
Brașov, p. a. mare Nr. 22

Inserate: în primele în Viena
Audoif Mossé Linasenstein & Voigt
(Otto Maas), enri Schalek, A. V. Gol-
bergh, în Buapasta: A. V. Gol-
bergh, în Os Hesse Eckstein, în Fran-
furt: G. L. Domb; în Ham-
burg: A. S. Sauer.

Prețurile inserțiilor: o serie
gazdondă pe o săptămână 8 or.
și 50 or. imbru pentru o pu-
blicare. Publicații mai dese
după tarife și învoială.

Reclame pe pagina III-a o
sereă 10 or. v. a. sau 87 ani.

GAZETA TRANSILVANIEI

ANULU LIII.

„Gazeta“ are în fiă-care și:
ABONAMENTUL PERITR ANSTU-UN-
Pe ună ună 12 fl., pe șese luni
6 fl., Pe trei luni 3 fl.

PERITR ROMÂNIA și străinătate:
Pe ună ună 40 franci, pe șese
luni 20 franci, pe trei luni
10 franci.

Se pronomeră la tôte oficele
postale din intru și din afară
și la dd. colectorilor.

ABONAMENTUL PERITR BRĂȘOVU:
la administratiune, piațamare
Nr. 22, etagiul I.: pe ună ună
10 fl., pe șese luni 5 fl., pe trei
luni 2 fl. 50 or. Cu diuzul în
casă: Pe ună ună 12 fl., pe
șese luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.

Ună esemplară 5 or. v. a. sau
15 bani.

Atâtă abonamentele câtă
inserțiunile suntă a se plăti
înainte.

Nr. 146.

Brășov, Vineri 29 Iunie (11 Iulie)

1890.

Din cauza sf. sêrbători de mâne, diarulă
nu va apărê până Sâmbătă sêra.

Nou abonamentu

la

„GAZETA TRANSILVANIEI“.

Cu 1 Iulie 1890 stilu vechiu
se deschide nou abonamentu, la care in-
vitatăm pe tōți amicii și sprijinitorii fōiei nōstre.

Prețulu abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria: pe trei luni 3 fl.,
pe șese luni 6 fl., pe ună ună 12 fl.

Pentru România și străinătate: pe trei
luni 10 franci, pe șese luni 20 franci, pe ună
ună 40 franci.

Abonamente la numerele cu data de
Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria: pe ună 2 fl., pe
șese luni 1 fl.

Pentru România și străinătate: pe ună 8
franci, pe șese luni 4 franci.

Abonarea se pōte face mai ușor și
mai repede prin mandate postale.

Domnii, cari se vorț abona din nou,
sê binevoescă a scrie adresa lămurit și
a arêta și posta ultimă.

Administratiunea „Gazetei Transilvaniei“.

Brășov, 28 Iunie st. v.

Dumineca trecută s'a început
în Berlinu serbarea cea mare a
trăgătorilor la semnă germană,
care pōrtă numirea de „tiru fede-
ralu germanu“ și este a decea din
câte s'au ținut până acuma.

Este acêsta una din serbările
multe germane, cari au de scopu
a face sê se manifesteze spiri-
tul de solidaritate națională alu
Germanilor din tōtă lumea.

Conductulu festivu alu trăgê-
torilor la semnă a înfățișat sim-
bolicu istoria Germanilor și a
fostu împărțit în cinci grupuri,
cari represintau secululu alu 15-lea,
16-lea, 17-lea, 18-lea și alu 19-lea,
avêndu fie-care carulă sêu tes-
tivu.

In sunetulu fanfareloru fie-care

grupu din acêstu conductu isto-
ricu a fostu salutat înaintea pri-
măriei orașului Berlinu, pe unde
au defilat cu toții. Defilarea a
durat peste o oră între strigă-
rile însuflețite de „Hoch“ ale po-
porațiunei.

Intre aceste nesfêrșite strigări
de „Hoch“ au rêsunat cu oca-
siunea primirei trăgătorilor la
semnă din Austro-Ungaria și spo-
radice strigări de „Eljen“, dër
acêste strigări nu veniau din mij-
loculu populațiunei berlinese, ci
din șirurile puținiloru trăgători
la semnă „Unguri“ cari au por-
nit delă Viena la Berlinu îm-
preună cu trăgătorii la semnă aus-
triaci, formându unu grupu deo-
sebitu ungurescu.

Cu totul au fostu în grupulu
austro-ungaru vre-o douê sute de
trăgători la semnă, între cari, pe
lângă Germanii austriaci, vre-o
40—50 din Ungaria; dintre acêstia
fără îndoielă cea mai mare parte
voru fi fostu locuitorii de naționa-
litate germană.

Ei bine, acêști „trăgători la
semnă maghiari“, sub care numire
s'au anunțat și prezentat ei la
marea sêrbătoare din Berlinu, au
fostu salutați și ei de trimitășii ger-
mani cu fanfarele lor înaintea
primăriei, ca și ôșpeții Germani
din tôte statele, dër nu s'a obser-
vatu nimic din însuflețirea și es-
traordinara simpatia, cu care se
credea, că voru fi întâmpinați de
câtră populațiunea capitalei ger-
mane, când acêsta va prinde de
veste, că „au sositu Maghiarii.“

Nu de multă a dișu ministrulu
de esterne, contele Kalnoky în co-
misiunea pentru afacerile străine
a delegațiunei ungare, că ar dori
ca la viitorea serbare a societăți-

loru de dare la semnă germane,
sê i-se dea ocaziune unu număr
mai mare de Unguri de a face o
vizita la Berlinu, căci este con-
vinsu, că primirea, ce-o voru în-
têmpina-o, va delătura orice în-
doielă în simpatiile Germaniei pen-
tru Ungaria.

Acêstă dorință a esprimat'o
d-lu Kalnoky față cu plângerea
unor delegați unguri, că opini-
unea publică germană nu este bine
informată despre Unguri și că
de aceea o parte a pressei ger-
mane îi critică aspru, imputându-le
că voru sê nimicescă limba și na-
ționalitatea Germanilor și a ce-
lorlalte popore nemaghiare din
statulu ungaru.

Ocaziunea, de care vorbi contele
Kalnoky s'a datu acuma, dër din
partea populațiunei Berlinului nu
s'a făcutu nici o manifestați pentru
cei 40—50 de trăgători la
semnă din Ungaria, care sê ne
facă a crede, că Germanii aru re-
greta cele petrecute mai înainte
și aru voi sê împace cumva pe
„patrioții“ indignați de dincōce
de Laita.

„Trăgătorii la semnă maghiari“
au fostu primiți în același mod
ca și cei din Austria, cum tre-
buia sê fiă primiți ôșpeții unu
statu, care se bucură de amicitia
poporului germanu, precum dișela
primire unu reprezentantulu pri-
măriei orașului Berlinu.

Nimicu deosebitu, nimicu ce
ar fi datu primirei unu caracteru
demonstrativu de simpatia nu s'a
petrecutu, ba din partea Berline-
siloru nici că s'a amintit c'unu
cuvêntu măcaru incidentulu, ce a
fostu produsu indignațiunea poli-
ticiloru și a pressei uuguresci.

In asemeni împrejurări nu a

rêmasu „trăgătoriloru la semnă
maghiari“ alta, decâtu ca sê-și
facă ei însiși mângăerea așteptată.
De aceea conducătorulu lor, Dr.
Szavoszt, mulțumindu pentru pri-
mire în numele „Ungurilor“ a
dișu între altele: „In timpul din
urmă se arătase pe cerulu prieti-
niei nōstre unu micu noru; suntu
însê convinsu, că puțin ore de
petrecere împreună voru fi de
ajunsu de alu face sê se împrăștiă.“

„Patrioții“ s'au mâniat și ei
singuri s'au și desmâniat. Popo-
rulu Berlinului a trecut la or-
dinea dișei și asupra unuia și
a celuilaltu mare evenimentu, êr
„trăgătorii la semnă maghiari“ au
strigat pe de-asupra câtu iau
luat gura „Eljen“, care s'a pier-
dut în marea sgomotōsă de
„Hoch“-uri, ce eșiau din mii de
guri.

Și ore se pu teau aștepta la alt
ceva „Ungurii“, în mijloculu ace-
tei colosale manifestațiunei a ideei
naționale germane? Aci în îmbră-
țișarea colosului germanu se înă-
busesce strigatul de „Eljen“ și nu
îl mai poți deosebi de „Hoch“.
Maghiarismulu pe lângă germa-
nismu dispore cu totul și ceea
ce face pentru momentu ca sê
i-se dea ôrecare atențiune dictată
de politeță și bună cuviință este
numai constelațiunea dualistică a mo-
narchiei nōstre.

Germanii însê nici de acêsta
nu se împiedecă, când e vorba de
a manifesta solidaritatea dintre
ei, și trecu peste slăbiciunile de
îngâmfare națională ale șoviniș-
tilor ungu la ordinea dișei, cu
devisa: Germania mai presusă
de tôte!

FOILETONULU „GAZ. TRANS.“

(3) Ymbert Gallois

de

Victor Hugo, traducere de Camil B....
(Fine.)

Amiculă meu, continuez scrișorea
mea destulă de târziu după ce am în-
ceput'o. Sunt opt ore sêra și avem
31 Martie. Sunt nebun de durere, des-
perarea mea trece peste puterile mele.
Eu suferu astăzi mai mult decâtu își
pōte închipui unu om. In fine astă-sêră
m'a prins unu acces de friguri: era
escesulu suferinței morale. Ascultă. Celu
puțin decă m'ași putu ademeni, că voiu
fi fericit când-va, dër viitorulu îmi in-
tunecă și prezentulu. Tu mē cunosci;
cunosci bizareriile caracterului meu. Am
făcutu o descoperire în mine, că adevă
în realitate nu mē simțu nefericitu pen-
tru cutare, sêu cutare lucru, ci că am în
mine o durere permanentă, care apare
în diferite forme. Tu scii pentru câte
lucruri m'am simțit nefericitu, sêu mai
bine sub câte forme s'a reprodușu ferea,
sêu în fine principiulu, care mē tormen-
tează. Câte-odată, tu o scii, ceea ce mē
întrista, era că nu m'am născut în Englesu,
de altă-dată că nu sunt erudit, mai
adeșea însê că nu sunt bogat, că mē
luptu cu miseria și cu prejudiciile, cu
ființa necunoscutului. Tu scii, că după
Geneva mi-se părea, că decă voiu ajunge
vreo-dată sê petrecu în Parisu, voiu fi
în fine fericit. Ei bine, amiculă meu,
sunt în legătură aproape cu cei mai dis-
tingși literați. Unii din ei, precum ***,
C. N— etc., îmi sunt amici ilustri, cu

cari sunt aproape totu așa de familiari
ca și cu tine. Ei bine! vanitatea mea este
satisfăcută; adesea în salone am momente
de satisfacțiune lumescă; în fine câte-odată
sunt îmbetatu de acele mici triumfuri
într'o serată, într'o întâlnire, și cu tôte
aceste fondulu, aproape toatăteata ființei
mele, nu voiu dice, că este nefericirea
dër unu racu arid; unu plumb lichid
îmi curge prin vine; decă mi-ar putu
vede cineva sufletulu, i-ar însufla milă,
mē temu sê nu nebunescu. De când mē
afu aci, durerea mea a luat cinci sêu
șese forme; la început era dorulu de
patriă și nesiguranța viitorului meu; în
urmă sentimentulu izolărei mele, alu ni-
miciei mele; după aceea unu sec
ocupat de acelu tumultu indignatoru
de senzațiuni, despre care și-am vorbit
atât de mult; în fine de vre-o douê
luni, tôte facultățile mele de durere s'au
reunitu asupra unu punctu. D'abia pot
sê și'li spunu, atâtă este de nebun;
dër, te rog, nu vedu în acêsta decât
o formă de durere, decâtu una din apa-
rențele acelu racu, care mē rōde; nu
mē judeca după regulele ordinare și vedu
rêulu, și nu obiectulu sêu. Ei bine,
acelu punctu centralu alu dureriloru mele
este de a nu fi născut în Englesu. Te
rogu nu ride; suferu grozavu. Ființele
adeverate înamorate sunt monomane
ca și mine, care au o singură idee, ce
le absorbte tôte senzațiunile. Eu, a că-
rui sufletu a fostu espusu atâtă timp
unui tumultu așa de variat, acum am
ajunsu a fi și eu monomanu.

Nu de multă am cetit Valeriu, de
dōmna Krudener; nu'ți pot esprima
senzațiunile pe cari le-am primitu.

Acêstă carte minunată m'î făcea de altă-
dată urit; acum m'a sfășiat. Gustav
asemenea mie este victima unei pasiuni
devorante, sêu mai bine a unei energii
de senzațiuni, care'lu devoră și care
este îndreptată asupra unu nutrementu
frescu, amorulu, în vreme ce aceeași
energiă, luptându-se în sufletulu meu cu
seculu, născocesc fantome. Am cetit
acêstu romanu la primele rașe ale só-
relui de primăveră între alele vaste și
triste ale Luxemburgului. La totu mo-
mentulu mē opriam nimicu.

Dër acum êtă pasiunea mea pentru
Anglia. Tu scii, că mie'm place a re-
trăci cu mortii a cunoșce viața lor
de altă-dată, a locu cu ei, a le urma în re-
lațiunile esistenței lor, a'mi crea în
fine simpatii, cari prin iluziunea timpului
și prezenta indiviiloru nu se mai pot
distruge. Ei bine! acolo în Anglia aș
avê cel puținu cincideci de poezi cu o
viață aventuriōsă și ale căroru cărți
sunt pline de imaginațiune, de idei etc.;
în Francia d'abia am vre-o patru. Pe
lângă acêsta aș avê o patriă, pe care
o-aș fi iubit până la prejudiciu; este
atata poesia în obiceiurile vechi ale
Angliei și atata imaginațiune în totu ce
aparține acêstei țeri. Apoi în locu de o lite-
ratură, ea are patru: americana, englesă,
scoțiana și irlandesa și ele atôte, cu aceeași
limbă, unu caracteru diferit. Ce bo-
găți literară! Viața maniacului Cowper,
un poetu atât de mare, a fostu scrisă
în trei volume în octav; aceea a lui
Johnson în patru. Este aceea despre
care Walter Scott dice, că se află în tôte
locuințele dela țeră etc. Și chiar acuma
prin însuși numele lui Johnson, Englesulu

are înaintea ochiloru sêi o individuali-
tate, o personalitate, ce posedu privilegiulu
a fi și acum încă în viață, influințându
asupra fisiculu, ca și asupra moralulu.
Sunt în viață trei-deci de poezi, toți
originali, toți individuali, necalcându
nici unulu în urmele celuilaltu, și forte
fecund. Câtă bogăți! în fine ce aven-
turi, ca ale acelu nefericitu Savage,
Schelley! Ce colosu acelu Byron! Câte
comori pentru unu sufletu, căruia îi place
a fugi de lume și aș căuta amicii în
cabinetulu sêu! Cu câtă îngrijire sunt
Englezii pentru autorii lor! Ei îi reîm-
primăz în tôte formatele! Ce gustu în
edițiunile lor! Ce imagini în vignetele
lor! Privește la acea națiune însă-și,
omenii cari au unu aeru nobil sunt
totu așa de rari în Anglia, cum sunt
cei ce au unu aeru distinsu în Francia.
Totu este escentricu la acea națiune; iu-
besc până și originalitatea lor, vest-
mintele lor bizare. Numai acolo entu-
siasmulu domnesc sub o mii de forme;
numai acolo poți afla, alături cu ideile
positive cele mai severe, negliobiile cele
mai pitoresci. Acêstă țeră întrunesc
totu, pozitivulu și idealulu, pe Francia
și Germania. Singură, care este destulă
de tare pentru a înțeleg totu, destulă
de mare pentru a nu respinge nimicu.

Ce individualitate, pe unu Englesu
îl poți recunșce între o mii, unu Fran-
cesu sēmănu cu tōtă lumea.

Abundanța sectoror religioșe în An-
glia probăz mai puțin credința bună
a sufletelor, care au lipsă de speranță,
câtă mai vêtosă, că materia încă nu e
desecată. Estravaganțele individuale ale

DIN AFARĂ.

Pressa radicală sârbescă și politica exregelui Milan.

Foile radicale sârbesci se ocupă mereu de rolul politic al exregelui Milan. Într'un articol mai nou „Male Novine” invinuesce pe Milan, că a corupt pe ofițerii de rang mai înalt ai garnisonei staționate în Belgrad, ca să ajungă la coroană, pe care într'un moment de caprițiu a aruncat-o, *erăși în mâna lui*. „Male Novine” dice, că Milan și-a format un batalion din cei mai încrezuți ostași, cu ajutorul cărora într'o noapte să prindă și să aresteze pe miniștrii radicali. Generalii, Belimarcovic și Protici, amândoi regenți, sunt gata a sprigini planurile lui Milan, dice foia sârbescă. Descoperirile acestea au pus în mare agitațiune poporațiunea. O altă foie sârbescă, „Bosna”, ce apare în Sabatz, a scris în zilele trecute un articol în care vatamă în modul cel mai brusc pe Austro-Ungaria și totu odată provooacă pe Rusia ca în unire cu Serbia să pășească în contra Austro-Ungariei.

Turburările din Londra.

Telegramele din Londra ne spun, că acolo s'au iscat mari turburări între polițiști; e amenințată chiar și ordinea și liniștea publică. Causa turburărilor se dice că ar fi cestiunea dreptului la pensiune a polițiștilor, cestiune, care a făcutu zile amare ministrului de interne, Matthews. Intre ministrul Matthews și Munro, căpitanul poliției, s'au născut divergențe de păreri așa că cestiunea dreptului la pensiunea polițiștilor a pricinuită căderea lui Munro. Atunci s'a lățit vestea, că Matthews voese să aducă în postul lui Munro pe secretarul său. Despre acesta a fost interelat ministrul în camera comunelor și a răspuns, că nu pe secretarul său, ci pe generalul Edward Bradford, secretarul oficiului pentru afacerile indiene, l'a numit în locul lui Munro. În urma acesta polițiștii au ținut meetinguri și nemulțămirea lor au ajuns la culme, când urmașul lui Munro a oprit meetingurile. Polițiștii s'au supus la părere, der țineau în secret adunări, în cari s'au făcut memorande către ministrul, der acestea n'au avut nici un rezultat. În urma acesta pe stradele Londrei s'au născut mari turburări, cari au culminat în scandalurile ce s'au întâmplat înaintea biroului poliției în Bowstreet. Mulțimea a început să arunce cu pietri în poliști și n'a voit să se depărteze până când husarii gardei au năvălit asupra lor. În 8 Iuliu n.

ministrii Smith, Stanhope și cu ministrul de interne au conferit cu conducătorii polițiștilor, apoi cu Salisbury. În curtea biroului poliției, precum și în vecinătate sunt concentrate trupe de ostași și întrégă armata de prin casarme este consignată. Cinci-șeci de poliști, cari au fost prinși au fost liberați, der liberarea lor numai a mai mărit turburările. S'au spart ferestri și s'au întâmplat răni și multe arestări. Trăsura, în care se reînțorcea principele de Wales dela operă a trebuit să fie apărută și însoțită până la palatul său de călăreți.

O altă telegramă din Londra asigură, că purtătorii de scrisori încă s'au pus în grevă. Ei ca și polițiștii cer înmulțirea plăților după classă.

Noul guvern spaniol.

Cel dintăiu lucru, ce l'a făcutu noul guvern spaniol a fost emisia unei circulare către toți prefecții în care li-se dispune, ca să suferă ori-ce fel de declarații și ori-ce adunare sub condițiunea, că nu se va turbura ordinea și liniștea publică. Se dea libertate deplină presei, decă în discusiunile obișnuite nu se atinge de rolul ce l'a jucat regina-mamă pe timpul crizei ministeriale. Insuși consiliul de miniștri a stabilit următorul program: Intrarea amiralului Beranger și a ducelui Tetuan în cabinet însemnă, că noul guvern va fi călăuzit pururea de idei liberale; va respecta și va aplica cu sinceritate reformele și legile votate de liberali; judecându, că a sosit timpul, ca să se întâmple un progres mai mare al monarhiei, noul guvern declară, că deodată cu venirea lui la putere se vor începe lucrări pe terenul administrației, se va purta cu abnegațiune față de interesele materiale ale statului. Ce privește dreptul reuniunilor și societăților, noul guvern declară, că va suferi ori-ce reuniune și societate, care nu se opune direct instituțiilor statului. Totu această regulă e valabilă și față cu libertatea presei.

Camerile se vor disolva, fără ca guvernul să se prezente înaintea lor și se vor întruni numai la toamnă.

SCRILE DILEI.

O circulară a ministrului Wekerle. După cum se scrie din Timișoara, ministrul de finanțe Wekerle a adresat o circulară către toate autoritățile administrative comitatense prin care le face atente, că o cetă de amăgitori umblă

prin toate comitatele țerei cu scop de a înșela pe locuitorii. Ei adevă înfrică poporațiunea, că notele vechi de 1 fl. nu mai au nici o valoare, le schimbă cu prețuri de nimica și se cam mai duc. Ministrul atrage atențiunea utorităților se publice în cercuri cât se pôte mai larg ghotărirea, că bancnotele de 1 fl. dela 1882 se primesc fără de nici o scadență la visteriile statului până la finea lui Iunie 1892.

Abiturienții dela Gimnasiul român gr. or. din Brașov din anul scolar 1869/70, după 20 de ani, voru avé o întrunire în 29 Iunie st. v. a. c. în Restauratiunea casei de dare la semn (Schützenhaus) de sub Tâmpa la 6 ore sêra. Se înțelege, că cei ce convin din toate părțile, ca să se revadă și să se strângă mâna cu dragoste frățească, sunt ați totu bărbați în frumoșe poziții. Prin acest pasu dănești dovedesc un spirit rar de colegialitate și o pietate demnă de totă lauda către institutul, unde și-au câștigat temelia învățătorei. Li felicităm călduros!

Grindină. Din părțile Vințului de jos ni-se scrie, că în 5 Iulie n. c. o furtună mare cu grindină în mărimea nucilor s'a descărcată și asupra comunelor din jurul Vințului de jos. Cu deosebire viile din hotarul comunei Cârna au fost cu desăvîrșire nimicite.

O rară descoperire. Foile ungurești aduc scirea, că la 3 Iulie n. s'au aflat în suterana numită „Echo” în Ocna (Vizakna) cadavrele a patru honveți căduți în lupta dela 4 Februarie 1848. În urma ploilor mari suterana s'a umplut de apă, ér pe de-asupra apei a veditu cineva plutind un cadavru. În urma acesta s'a făcut cercetare și s'au aflat 3 cadavre, cari erau așa de întregi încât chiar și loviturile de baionetă și ranele de glonț se deosebiau foarte bine pe ele. Cadavrele au fost înmormântate sêrbătorește în 5 Iulie n.

Jăfitoru (?) și sinucigașu. În Sâmbăta trecută s'a întâmplat următorul casu tragic în Timișoara: Intre orele 12—1 din zi, pe când prăvăliile erau încuiate, un individ, alt-cum bine îmbrăcat și cu un exterior de totu recomandabil, a făcut încercare să deschidă cu forța ușa unei bolte, în care se afla stabilimentul unui colectant de loteriă. Se dă cu socotela, că numitul ar fi avut de scopu a pune ore-cum

mâna pe sumele colectate pentru loteriă cari chiar în același timp trebuiau să fie deportate la oficiul de contribuțiune, pentru-că în orele dela 2—3 după m. s'a efectuit tragerea numerilor. Ôșpele neașteptat dela ușa colectantului fû însă observat de o servitoare a vecinului, care la momentu dete alarmă, der numai decatu se lăsă de lucrul său și o tulă la fugă pe stradele cetății; argatul polițienesc Serbovanu se repeđi după densusul, mai târziu îi alergară alți doi colegi întru ajutor, și când Serbovanu, care nu slăbise cu alergarea după jăfitoru, era să pună mâna pe el, hoțul trase din busunar un revolver și ținti cu el asupra lui Serbovanu, der nu avu răgaz, ca să dea focu căci Serbovanu îi abătă mâna cu baioneta. Atunci hoțul descărcă pistolul asupra sa, în peptu drept spre locul inimii, și la momentu cădu mortu pe stradă, lângă spitalul miserericordilor, până unde ajunse cu fuga. Cadavru numai decatu fû depus în numitul spital. Venind vice-căpitanul poliției, cercetară busnarele sinucisului, der nu aflară decatu 2 cruceri la el, două resconte de loteriă cu nrii. 76, 82, 89 și 24, 29, 82 — dintre cari la tragerea efectuită cu o oră mai târziu n'a eșit nici unul — și un pașaportu pentru țeri streine din care se vede, că respectivul avea numele Augustu Hennig, născutu la anul 1840 în Berlinu. Din astea se deduce, că sermanul omu, aflându-se în țeră străină și cu 2 cr. în pungă din desperatiune a făcutu ce a făcutu, scrie „Lum.”

O plângere primimă din Ciufudu de lângă Blășiu, al căreia cuprins este următorul: „În toamna anului 1888, d-lu Gustav Deibler din Blășiu, care încă are o parte de via în hotarul Ciufudului, acuză pe cei doi păzitori ai viiei la pretura din Blășiu, pentru o pagubă, ce dicea că i s'ar fi făcutu în viia. Paguba n'a fost recunoscută de păzitorii viiei și estimarea a făcutu o d-lu Deibler în absența lor, cu nisce estimatori privați, pe cari și i-a ales d-sa. Paguba se socotă cam la 3 ferii de mustu. Citați fiind înaintea preturei din Blășiu, păzitorii s'au găsit nevinovați și au fost achitați. Schimbându-se însă funcționarii dela pretura, d-lu Deibler piri din nou pe bieții păzitori, cari acum fură condamnați să plătescă paguba de 3 ferii de mustu cu 16 fl. 38 cr., ba după cum se dice, nici să se apere cum se cade nu li-s'a datu voia acusaților, ci fură tractați cu foarte multă grobianitate. — Feresce Dómne pe Român de judecata străinului!”

tinierilor Englesi probază agitațiunea sufletelor. Oh! decă ai vedé Francia, câtu ai fi de disgustat! Pentru ori-ce om în lume este o durere a se simți deplasat. Acesta te-ar face să suferi în Geneva. Ei bine, eu sunt deplasat în modu crud, eu, care nu am nici o simpatie pentru Francia și care mă întelnesc în toate punctele cu Anglia. Eu mă simt crud deplasat în mijlocul unei națiuni frivole, limbută, impie, sêcă, vană și rece, când cugetu, că există una religioasă și teribilă de sceptică, der nici-decum indiferentă; una, în care amicii fideli, suflete esaltate și în care frivolitatea, însăși extravagantă și bizară, n'are acel ton batjocoritor, disgustător și nesărat, ca în Francia. La restaurantu unde prânDESC sunt Francesi și Englesi. Ce diferență! Mai toți Francesii sunt gasconi, sgomotoși și comuni; toți Englesii nobili și decenti. În fine, amicul meu, simt că un amant pôte să întrețină pe un amic despre amorul său, pentru-că acestă pasiune află un re-sunet în toate sufletele, nu este nimic ridicul în acesta; der mulțimea durerilor mele este atât de mare, încatu nu le-așu puté confia, pentru-că sunt pre individuale și ar păre pre ridicule celui ce nu le-a cercat în ființă. Și totuși (fi, te conjur, destul de liber de prejudețe și mă crede) acestă nebuniă mă face să suferu dureri înfricoșate. În fiă-care dimișetă, vederea unui Englesu, a unei cărți englesce de vânzare la Baudry, glumele, chiar alți cărori obiectu sunt, toate acestea mă devoră; sunt totu atât de lovituri de pumnal, cari reinvieză durerea mea, fără indoială, totu ce rea-

mintesce o iubită mortă unui amant passionat. În fine, mania mea mă disgustă chiar dela gloriă. Ași voi să fiu celebru în Anglia și prin urmare a scrie englescesc. Inse durerile mele mă agită cu mult mai tare, decatu se potu scrie altceva, și acestea din neferioare nu sunt subiecte poetice. Eu sciu, că (suposițiune absurdă, ca toate suposițiunile) decă ași fi Englesu, n'ași suferi mai puțin cu temperamentul meu bolnăviciosu acesta înse îmi face un efect cu totul diferit. Numai rațiunea mea îmi dă acestă persvaziune; pentru-că decă n'ași asculta decatu numai de sensațiune, mi-se pare, că născutu Englesu, ași puté suporta toate durerile mele. Imi representu cea ce sunt ca organizațiune și sufletu; der născutu lordu englescescu și bogatu. Tote gusturile, toate vanitățile mele, toate aru fi satisfăcute. Când stau și mi comparu acea sorte cu a mea, devin aproape nebun.

O reflecțiune îmi veni cu toate acestea adesea, înse ce potu reflecșiunile contra pasiunilor? Aceea era: decă n'ași fi celu ce sunt, n'ași exista; ași fi altoineva: eul meu omogenu, identicu și individualu ar fi distrus; ași avé alte idei! Nici unul n'ar voi să se schimbe pentru un altu și nici unul nu este mulțumit de ceea ce este. Ce contradicere! Suteru atât că mi pare, că ași schimba bucuros liberu, de durere, când n'ași fi ajuns până aci. În faptă a accepta sôrtea altuia, decă acesta ar fi cu puțință, ar însemna a muri. Môrtea nu este decatu destrucțiunea eului. Der ce să facu? ce mania iresistibilă mă stăpânesce? Ah, amicul meu, cu câtu sondașu mai multu natura noastră și cu câtu

mă persvadez, ca piesă necesară într'un ensemplu pe care noi nu l'vedem, noi jucăm un rol, care ni-se va revela odată. Decă m'ar întreba cineva: Cređi tu în esistența lui Dumneđu, în nemurirea sufletului? Ia-și dice: întrebări absurde! Dumneđu există, pentru-că este necesaru; și eu cred, că noi aci jos suntem într'o stare falsă, transitorie, intermediară. Am existat noi aiurea? vom reinvia ore? Cum se putem defini noi marele necunoscutu cu limba noastră mărginită și ideile nostre tormentate! Oh! pe Dumneđu, pe Dumneđu îl vedu în totu locul. Acea dorință ardătoare de alu cunose și a devina natura noastră, acele presimțiri ale infinitului și acel zid aerianu, acel muru alu imposibilului, alu interđisului, de care se sfarmă nu numai sistemele nostre, ci și aventulu ideilor nostre, toate acestea imi probază o ființă. Nu, pământul n'ar fi produs din tină și ființe atât de complexe și bizare. Der apoi a merge și mai departe imi pare cu neputință. Speru și tacu. Sciu numai aceea, că aci jos mă sbatu sub dureri ca sub o tortură. Aceste dureri voru fi ele compensate în lumea acesta seu altu-unde? Nu sciu nimic.

Durerile mi-au fost astădu atât de vii, încatu cele ce de ordinaru mă îngroziau, le privaim mai fără nici o frică. În puterea suferinței, gloria, fericirea, viitorul, toate imi păreau imposibile, indiferente. Oh! decă tu ai cunose sugestiunile infernale, ce se mestecă în toate acestea. Ingrozitoarele idei, ce mi trecu prin capu, chinurile indoielei! Nefericitul de mine! o sciu că sunt. Tote

acestea... — Ceea ce mă tormenteză mai mult este, că vedu omeni alți cărori caracteru îi mână spre fericire. Atunci imi dicu: Decă tu suferi, o compensațiune generală, un raiu după viață, imi pare de rigore. Der sunt omeni, ori-ce s'ar dice, sunt omeni fericiti (prin caracterul lor). Acelora adesea puțin le pasă de viitoru, ei trăiesc fără prevedere și mulțămii, aci jos totu este pentru ei. Nefericirea se nu fiă ea ore decatu unu morbu crudu? nefericiții, pestilențioși atinși de o rană incurabilă, care face ca organizațiunea lor să suferă, precum organizațiunea fericitorilor îi face a se bucura. Cu toate acestea speru și afirmu, că Dumneđu imi pare atât de amestecat cu toate lucrurile de aci jos, încatu în resumatu mă încred u lui. Să plecăm capulu amice. La ce folos a se opune imposibilului? Adesea imi anatomizez durerile, le contemplez cu răcșă. Ideia ce mă predomină este: că nu potu nimic.

De două luni am reinceputu studiul limbii englese cu o astfel de energiă, încatu acum cetesc cu ușurință poesia. În aceste momente cetesc *Rasselas*. Etă o carte prodigioasă. Ideia mea este de a mă duce în Anglia și după câțiva ani a scrie englezesc. J. L., cu care sunt în legături foarte amicale, imi procură poeții lakiști modicni ai Angliei; ei sunt încântători. Ași schimba pe Gerando alu vostru pentru unu Byron în unu volumu. Am cetit o mică poezie „le Reve” — visul —, care mi-a făcut o impresiune sdrobitore. O damă englesă, care mi dă lecțiuni, mi-a țis, că după doi ani de ședere în Anglia,

Omorită de tren. Ni-se scrie, că un tânăr servitor, de 14—15 ani, al d-lui preot din Ciora, în 2 Iulie n. c. fiind trimis cu vitele la pășune într-un loc numit „Valea rea“ din apropierea căii ferate dintre Vințulu de Jos și Jiboth, se culcă în marginea drumului și adormi. Când sosi trenul, el se deșteptă spăriat și în loc de a fugi înlătură, fugi tocmai înaintea trenului, care-l tiri printre șine într-o distanță de vre-o 200 metri, pricinindu-i rane îngrozitoare, în urma cărora muri între cele mai cumplite dureri.

Căștigul principal. În sala direcțiunei casei de schimb „Mercur“ din Viena s'a întâmplat o interesantă scenă. Se spune, că Béla Köves, cafegiu, și Ladislau Suly pitară din Vesprim, plecară la Viena împreună cu câteva rudenii de ale lor și cu alți prietini, ca în urma constatărei identității lor să potă ridica suma de 100.000 fl., ce au căștigat-o cu losul Nr. 115,515, ce l'au cumpărat ei în companie. Când li-se numărau, banii acești doi erau foarte liniștiți. Unul din însoțitorii lor în timpul când bancnotele de câte o mie de florini se așeau pe tarabă, era foarte neliniștit și se putea vedea, că acesta are remușcări de inimă, căci ochii îi erau plini de lacrimi. În adevăr, ténérul ungaru avea motive de a fi așa de trist. El ar fi fost al treilea, care s'ar fi putut împărtași la acest mare căștig. O greșelă însă din parte'i l'ă făcu să-și piardă norocul. Anume, după ce ei toți trei cumpărară losul cu numărul indicat în preț de 2 fl. dela colectantul din Vesprim, Köves duse cam în glumă: „Eu mă rămașesc, că făcu căștigul principal.“ În urma acesta ténérul ungaru duse către Köves: „decă tu ești sigur de căștig atunci eu îți vîndu partea mea cu 25 fl.“ Să tîrguira până la 10 fl. și Köves numără banii ténérului Unguru și acum nu mai erau numai 2 pretendenți ai losului. Köves fu luat în risu, ungarul cel tîneru credea, că a făcut un bun căștig, că pentru 67 cr. se ia 10 fl. Tragerea se făcu în 3 Iulie și losul lor căștigă. Și cei doi norocoși au împărțit banii între ei doi, pe când ténérul ungaru a fost silit să renunțe la partea ce i-s'ar fi cuvenit decă nu ar fi vîndut-o lui Köves.

Mulțămita publică.

Șimleulă-Selagiului, 3 Iulie 1890.

Cu ocașiunea adunării generale a „Reuniunei învățătorilor Români Selageni“,

ținută la 3 Iunie n. c. în comuna Er-Hotoană, am avut fericirea de a vedea printre rîndurile membrilor reuniunei noastre, ca ôșpeți, și pe nisce adeverați și devotați conducători ai răspânditorilor culturai noastre naționale din diecesa gr. cat. Oradană și cari nu s'au îndesulit numai cu aceea, că ni-au înfrumșețat adunarea cu multă prețuită prezență a Domnilor-sale, ci, ca expresiune mai vizibilă a nobilelor d-lor simțeminte față de tot ce e bun, frumos, măreț și național, au binevoit a contribui pentru fondul reuniunei noastre cu următoarele sume:

M. O. D-nu Lazaru Iernea, preot în Tarcia 3 fl., Rvdis. D-nu Gavrilu Lazaru, protopop în Sanislau 2 fl., M. O. D-nu Florianu Selagianu, preot în Pișcolt 1 fl., Stimații D-ni: Demetriu Popu, avocat în Vezend 1 fl., Gavrilu Șianta, învățător pensionat, locuitor în Dindelég 2 fl., și Ioanu Branu, posesor în Unimet 1 fl., — cărora pe această cale în numele „Reun. Inv. Rom. Selag.“ le exprimăm cea mai ferbinte recunoștință și mulțămită. Bunul D-șeu se-țină la mulți fericți ani spre bucuria și fala neamului nostru românesc!

A. Cosma, Ioanu Oegarui, v.-președinte. cassaru.

Coroșpondența „Gaz. Trans.“

Benic, 9 Iulie n. 1890.

On. D-le Redactor! La coroșpondența unui poporan de al nostru, publicată în Nr. 140 al multă prețuitului d-vôștră țiaru, răspund că este adevărat, cumcă preotul nostru Ioanu Nobili a răposat înainte de asta cu vre-o 4—5 luni și comuna are lipsă de preot, însă această lipsă nu e așa simțită, după cum se exprimă poporanul, căci protopopul nostru, D-lu Sim. Micu, numai decătu s'a îngrijit, ca poporeni să nu suferă lipsa de preot, și a numit 3 administratori, pe preotul din Cricău, Cetea și Galda superiôră, așa că nici o Duminecă și nici o sêrbătore nu suntem fără preot. Prin urmare poporanul nu are așa mare lipsă de a striga după preot, ci ar avé mai mare lipsă de a stăru mai întâiu, să se edifice pe sêma fiitorului preot casa parochială și alte edificii necesare pe sêma unui preot, deôrece nu-i nimic ca'n palmă, apoi se i-se mai măreșcă stola, căci porțiunea canonică abia face 3 jugerele și și acelea în locu rău. Punându-le aceste toate în ordine bună, pôte să alerge pe la autoritățile noastre bisericesci după un preot harnic, însă nu acum; din contră eu cred, că tocmai ar fi lipsă, ca parochia să rămână vacantă până când acestea se vor pune în ordine. Beniceni nostri sunt ômeni ambițioși, li-ar trebui

un preot dintre cei mai de frunte, dêr nu s'au îngrijit ca pentru un astfel de preot se înmulțesc beneficiile ca să aibă din ce să se susțină și să se pôte galant, după placul lor.

Cumcă trebile bisericesci au fost mai de mult și neglijate nu e drept; ele au fost totdeuna în cea mai bună ordine, căci fă ertat și odihnit neuitatul nostru preot, Ioanu Nobili, totdeuna și-a dat cea mai mare silință pentru biserică și școlă. Apoi cumcă preotul reformat ar fi luat parte la îngropăciuni gr. cat. este drept, însă nici la acesta n'a fost de vină preotul Ioanu Nobili, ci totă vina a fost a primarului Popa Achim, căruia în anul trecut, decă imi aduc bine aminte, prin luna lui Cirișer, i-a răposat o fetiță de vre-o 12—13 ani. Am fost de față în casa preotului când a venit Popa Achim și a înșciințat că a chiămat și pe popa cel unguresc să participe la îngropăciune. Destul i-a dîșut preotul nostru și ia adus e-semble înainte, cumcă aceea nu se pôte, însă nu a putut să învingă cu el, care dîșea, că trăsese în mare prietină cu popa cel unguresc și n'are nimenea de a-l combate, căci elu așa are voiă. Speranța celor ce cred, că va fi rănduit ca preot la noi domnul Petru Raica, care deja este absolut de teologia morală, nu pôte fi împlinită nici la un casu, deôrece dîșsul condiționat a fost primit la teologia morală numai și numai pentru Cetea, ca să urmeze tatălui său ca preot.

Adevărat, că s'a aflat în comuna noastră o partidă, dêr nu după cum dîșe poporanul — „nevîndu să scie de interesele binelui publicu“ — ci din contră, vîndu să scie de interesele binelui publicu stăru, ca să fie primit din sinul nostru un tîneru la teologia morală, dêr nu de 17—18 ani, după cum afirmă poporanul, ci de 20 ani și absolut de a VI clasă gimn. cu atât mai vîrtos, pentru-că la noi un strein din puțina eclesă nu se pôte susține fără numai unu din locu și și acela să fie proprietar bunisor, ca să-și pôte ține rangul de preot așa după cum se recere într'unu opidu.

Laurianu Frăneu.

TELEGRAMELE „GAZ. TRANS.“

(Serviciul biuroului de coroșp. din Pesta.)

Praga, 10 Iulie. Delegații orașului au ales ca reprezentanți în consiliul școlar al țerei în secțiunea boemă pe Serb, ér în sec-

țiunea germană pe Heinrich. Germanii sunt iritați din cauza acestei alegeri.

Londra, 10 Iulie. Periculul grevei poliștilor este delăturat. Poliștii au reîntrat aseră de bună voiă în oficiu și împrăștiară după o luptă mai îndelungată mulțimea adunată. Mai mulți poliști au fost răniți de cătră civili.

București, 10 Iulie. S'a lătit șgomotul, că o fată ténără a făcut un atentat cu revolverul la viața ministrului-președinte Stambulov.

Madrid, 10 Iulie. Epidemia de coleră cresce mereu în Gandia.

Cu numărul acesta se încheie semestrul I.

Rugăm a grăbi cu reînnoirea abonamentelor, pentru ca espedarea foiei să nu suferă întrerupere.

Administrația „Gaz. Trans.“

Cursul pieței Brașov

din 10 Iuliu st. n. 1890.

Bancnote românesce	Cump.	9.25	Vînd.	9.27
Argint românesc	-	9.21	-	9.24
Napoleon-d'ori	-	9.26	-	9.29
Lire turcesce	-	10.50	-	10.55
Imperial	-	9.48	-	9.53
Galbeni	-	5.45	-	5.50
Șerbi. fonic. „Albina“ 8%	-	102.-	-	-
5%	-	99.50	-	-
Ruble rusesce	-	133.-	-	134.-
Mărci germane	-	-	-	-
Discontul 6-8% pe an.	-	-	-	-

Cursul la bursa de Viena

din 9 Iuliu st. n. 1890.

Renta de aur 4%	-	102.25
Renta de hârtă 5%	-	99.80
Imprumutul căilor ferate ungare - aur	-	117.-
dto argint	-	97.80
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (1-ma emisiune)	-	-
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (2-a emisiune)	-	-
Amortisarea datoriei căilor ferate de ostu ungare (3-a emisiune)	-	112.50
Bonuri rurale ungare	-	89.10
Bonuri croato-slavone	-	104.25
Imprumutul cu premiul unguresc	-	139.-
Losurile pentru regularea Tisei și Șehedinului	-	127.50
Renta de hârtă austriacă	-	88.85
Renta de argint austriacă	-	89.10
Renta de aur austriacă	-	109.70
Losuri din 1860	-	140.10
Acțiunile băncii austro-ungare	-	986.-
Acțiunile băncii de credit ungar.	-	342.50
Acțiunile băncii de credit austr.	-	308.-
Galbeni împărătesce	-	5.53
Napoleon-d'ori	-	9.28 1/2
Mărci 100 împ. germane	-	57.95
Londra 10 Livras sterlinge	-	117.15

Editor și redactor responsabil: Dr. Aurel Mureșianu.

voiu puté scrie pré bine englezesc, pentru-că, cum dîșe dîșsa, scriu deja ca puțini Francesi. În faptă am tradus din L— aprôpe fără eróre. Este adevărat, că mă și ocupu cu englezescă aprôpe dîșa jumătate.

Maniile mele sunt tot-deuna crude. Ce urit! În fine, orl în cătrău imi îndreptu privivile nu vedu decătu dureri. Mijlôcele mele de asistență sunt și ele un turment. Acum lucru la o biografia, dêr am lipsă de ban; mă aflu chiar într-o mare incurătură.

Y. G.

Când te cugetă, că acel om, care a scris acestea, a murit curênd după acesta, simți, că reflecșiuni de totu solum se revarsă în jurul fiă-cărei linii ale acestei lungi scrisori.

Ce romanu, ce istoriă, ce biografia cuprinde această scrisore. Sigur, că nu noi vom repeți banalitățile convenite, nu noi vom pretinde ca tôte suferințele depinse prin artistu să și fiă totdeuna încărcate prin artistu, nu noi vom afla nepotrivit, că Byron plânge într-o elegiă și ride la biliardul său, nu noi vom pune limite creațiunei literare și vom cutare durere în modu artificios, ca să o analizeze în convulsiunile sale, precum medicul își inoculeză cutare seu cutare friguri pentru a le puté surprinde în parosismile sale. Recunoșcem mai mult ca orl cine totu ceea ce este realu, adevăratu, frumosu și profundu în unele studii psihologice făcute despre suferințe escepționale și asupra stării singulare ale inimei, de cătră eminenți poeți contemporani. Nu ne putem însă reține

a observa, că ceea ce isbesce mai mult în modu particularu, în această scrisore pe care o am citat, este împrejurarea, că cel ce o-a scris este mort. Aci nu este unu om, care dîșe: eu mor, este unu om care mor. Nu este anatomia studiată pe cêră, nici pe carne mortă, ci este anatomia studiată nervu de nervu, fibră de fibră, vină de vină, pe carnea ce trăsese, pe carnea care sângerăză, pe carnea care țipă. Vedeți rana, auțiți țipetulu. Acestă scrisore nu este unu lucru de literatură, filosofă, poetică, o operă profundă de artistu, fantasiă de geniu, visiune de Hoffmann, vis de Jean-Paul; nu, aceea este unu lucru realu, este unu om, care țipă într-o mansardă. Eță'lă cu mēsa sa cooperită cu cărți englezesci, cu pēna sa, cu cernela sa, cu hârtia sa, punēndu o lină sub alta, suferind și spunēndu, că suferu, plângēndu și dîșcēndu că plânge, căutāndu data în cālindaru, cēsul pe orologiu, părăsindu-și scrisora, revenindu érăși la ea, părăsindu-o de nou, aprindēndu-și lampa pentru-a-o continua, după aceea plecă ca să prāndescă cu 20 de scris; re-întră, îi este frig, se pune érăși la scris, câte-odată chiar fără să scie ce scrie; pentru-că creeri lui sunt astfel scuturați de durere, încātu lasă să cadă ideile una peste alta pe hârtia, a se deșira și a curge în disordine, ca și cum face un arbore cu frunzele sale pe unvântu mare.

Și decă este permis a reflecta asupra stilului în care se exprimă unu om, s'ar puté face mai mult decătu o observare asupra stilului acestei scrisori. În generalu scrisorile, ce se publică în fiă-care ții, scrisori dela bărbați mari și

celebrități sunt lipsite de naivitate, insuficiență și de simplicitate. Cetindu-le se simte, că sunt scrise așa, ca să fiă tipărite într-o ții. Paul Louis Courier făcea până la 17 bruiile pentru unu bilet de 15 linii. Lucru curios, fără îndoială, pe care nu l'am putut înțelegi nici-odată. Însă scrisora lui Ymbert Gallois, după părerea noastră, este o scrisore adevărată, bine scrisă, așa cum bine descusută, bine încheiată, în neciință despre publicitatea pe care o va puté avé într-o ții, sigur, că va fi perdată. Este ideea care se luminează cum trebuie să fiă o scrisore, bine curgătoare, pôte, care vine spre tine în tôte naivitatea sa în starea în care se află și care se aședă în frază în voia întâmplării fără a se teme, că va derangia structura. Câte-odată cel ce o a scris îmbracă ceea ce vré să dîșcă într'unu et caetera și te lasă să vizezi. Este unu om, care suferu și o spune unui altu om. Eță totu. Să se observe unui altu om, nu la dou-șeci, nici la dece, nici la doi, pentru-că decă în loc de unu amic, ar fi avut doi ascultători, atunci ceea ce a făcutu acestu poetu aci, ar fi fost o elegiă, unu capitolu, această n'ar mai fi fost o scrisore. Adio atunci natură, părăsire, neglijență, realitate, adevăr; pretențiositatea le-ar fi înlocuit. Elu se acopere cu sdrențele sale. Pentru a puté scrie o astfel de scrisore, așa neglijată, atât de mișcătoare, atât de frumosă, fără a fi așa nefericit ca Ymbert Gallois, prin singura putere de creațiune literară, s'ar recere geniu. Ymbert Gallois, care suferu, face câtu Byron.

Tôte calitățile pētrunđtore, metafisice, intime, acestu stilu le are; elu are asemenea, ceea ce e remarcabilu, tôte calitățile mușcătore, incisive, pitoresce. Scrisora conține câteva portrete. Mai multe din ele sunt creionate prea pe fugă și se simte, că modelele d'abia au posat unu momentu înaintea pictorului, dêr cele cari sunt adevărate sunt adevărate, cum tôte în generalu sunt bine făcute și detașate pe fondu cu o manieră, care nu este comună! metamorfosă frapantă, care probăză pentru a o mîia oră, că numai dou lucruri sunt cari facu pe cmu poetu: *geniul și pasiunea!* Acestu om, care n'avea pentru biografii decătu o prosă încolară și pentru elegiile sale o poesie destul de lănceđendă, eță'lă deodată scriitoru admirabilu într-o scrisore. Din momentulu când elu nu se mai cugetă a fi prosatoru și nici poetu, elu este mare poet și mare prosatoru.

O mai repețim, această scrisore va rămâné. Ea este pôte amalgamul cel mai extraordinaru de idei pe care l'a produs într'unu creer omenesc îndoita acțiune combinată din durerea fisică și din durerea morală. Pentru cei ce au cunoscutu pe Gallois, aceea este o autopsiă înpăimântătoare, autopsia unui sufletu. Eță ce era pe fundul acestui sufletu. Se afla această scrisore. Scrisore fatală, convulsivă, neterminabilă, în care durerea s'a strecurat picătură de picătură, în decurs de șeptemăni, în decurs de luni, în care unu om care sângerăză se vede sângerăndu, în care unu om care țipă se aude țipăndu, în care fiă-care cuvēnt cuprinde o lacrimă.

(Urmēză pe pagina IV-a susu)

Când se povestesc o istorie ca a lui Ymbert Gallois, nu este a se scrie biografia faptelor, ci biografia ideilor. Acest om în faptă n'a lucrat, n'a iubit, n'a trăit, el a cugetat; el n'a făcut altceva decât a cugetat și a cugetat de durere. Ymbert Gallois e una din acele cifre, care vor servi într-o zi la soluțiunea acelei probleme lugubre și singulare: *Cum cugetarea, care nu poate eși la lumină și rămâne închisă în craniu este în stare cu timpul să distrugă ună creeră?* O repetim, într-o asemenea viață nu sunt evenimente, ci numai idei. Analizăm ideile și ai istorisit omul. Totuși o faptă mare dominază această istorie în tuncată: *Este ună cugetător, care mure de miserie!* Etă ceea ce Parisul, cetatea inteligentă, a făcut dintr'o inteligentă. Asupra acestui lucru este a se medita. Peste tot, societatea are adesea o manieră străină de a tracta pe poezi. Rolul, ce-l joacă în viața lor, este aci

pasiv, aci activ, der totdeauna trist. În timp de pace i lasă să mure ca pe Malfilatre, în timp de revoluțiune, îi omoră ca pe André Chénier.

Ymbert Gallois pentru noi nu este numai simplu Ymbert Gallois, el este ună simbol. El reprezintă ochilor noștri o notabilă porțiune a generosei junimii din prezent. În ea ună geniu rău înțeles, care o devoră, afară de ea o societate rău pusă, care o înădușește fără efluc pentru geniul cuprins în creeră, fără scăpare pentru omul prins în societate.

În general omul, care cugetă și omul, care guvernază, nu se prea ocupă în zilele noastre de sörtea acelu tineret plin de instinctele cele mai variate, care se precipită cu o ardore atât de inteligentă și o paciență atât de resemnată în toate direcțiunile artei. Această mulțime de spirite tinere, care se frământă în umbră, are lipsă de uși deschise, de aer, de lumină, de labore, de spațiu, de orison. Ce lucruri mari s'ar pute face,

dacă ar fi voință, cu acest legion de inteligentă! Câte canale de adencit! câte drumuri a sarge în sciință, câte provincii a cuceri, câte lumi a descoperi în artă! *Der nu, tote carierele sunt închise seu infundate.* Tote acele activități diverse sunt lasate a se grămădi, a se infunda, a se înăduși într'un fund de sanu. Ea ar pute fi o armată și nu este decât o grămadă lărmuitoare. *Societatea este rău dispusă pentru cei nou veniți. Ori care spirit are drept la ună viitor.* Nu este ore tristă a vedea pe toți acei junți inteligenti îngrijați, cu privirile ațintite asupra termurelui luminos, unde se află atatea lucruri strălucitoare, gloriă, putere, renume, fericire, presărându-se pe termurele obscure ca umbrele lui Virgil:

Palus inamabilis unda

Alligat, et novies Styx interfusa coërcet.

Styxul pentru junele artistu necunoscut este librarul. care redându-i manuscrutul îi dice: fă-ți o reputațiune. Este teatrul care îi dice: fă-ți o repu-

tațiune. *Der mă rog! lasați să începă, ajutați!* Cei cari sunt celebri n'au fost și ei mai nainte obscure? Și cum se face o reputațiune, ori-care ar fi geniul lor, fără musee pentru talentul lor, fără teatru pentru piesele lor, fără librării pentru cărțile lor? *Pentru ca pasărea să sbore, nu-i sunt de-ajunsă numai aripele, ea are lipsă și de aer.*

Pentru noi credem, că mai presu de tote în artă, unde un scop desinteresat trebuie să pasioneze tote geniile, este datoră acelora, cari au ajuns de a înlesni calea celor ce sosesc. Voi sunteți ajunși pe platou, întindeți mâna celor cari se urcă. Generațiunile presente sunt chemate spre mari destinațiuni. Acest secul a făcut mari lucruri prin sabia, el va face mari lucruri prin penă. El are să ne dea un mare bărbat politic. Să-i preparăm deci calea. Să-i deschidem rëndurile.

De închiriatu.
Pentru timpul de vară
2 odăi mobilate
și bucătărie.
Strada Scheiloru No. 142.

Sz. 2429.31 és 35, 1890 végrh.

Arverési hirdetmény.

Alóirt bírósági végrehajtó az 1881-ik évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirre teszi, hogy a zernesti kir. j.-biróságnak 395, 762, 818 és 831—1890 polg.

sz. a. kelt végrehajtást rendelés és a zernesti kir. j.-biróságnak 395, 762, 818 és 831—1890 sz. a. kiküldetést tartalmazó végzése folytán Ratiu János töresvári, Garoiu Mikl. ügyvéd zernesti lakos és a zernesti g. kel. egyház alap javára Metian Traján és Metián Sora B. szül. Comsia ellen 290 frt. 217 frt. 56 kr. 73 frt. 26 kr. és 800 frt. töke, ezeknek és pedig 290 frt. töke után 1890 év febr. 16-tól 6% 217 frt. 56 kr. töke után 1889 év aug. 27-től 6% 73 frt. 25 kr. töke után 1889 év okt. 7-től 6% 800 frt. után 1890 év januar hó 1 napjától számítandó 8% kamatai és eddig összesen 112 frt. 45 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság felül és lefoglalt és 931 frt. becsült ingóságok u. m. szarvasmarha, lóvak, hintó, termények, házi

bűtor, egy szénát mérlegelő ti zedes mérleg, tűzifa és épületfanyilvános árverés utján el fognak adatni.

Mely árverésnek a 772, 780, 827 és 833—1890 sz. kiküldetést rendelés végzése folytán a helyszínen, vagyis végrehajtást szenvedettek zernesti lakásán leendő eszközlésére 1890-ik évi Julius hó 19-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitűzik és ahhoz venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881-ik évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni, a netalánelsőbbeségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogaikat az említett t. c. 111. és 112. §-a alapján árverezésmegkezdéséig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vé-

telára az 1881 évi LX. t. cz. 108. §-a szerint fizetendő.

Kelt Zernesten 1890 év Julius hó 28 napján.

Huszár Vilmos,
374,1 kir. bírósági végrehajtó.

Nr. 7783—1890.

373,3—2

PUBLICAȚIUNE.

Móra din pörta stradei Scheiloru precum și morile orașenesce din Pörta, Moeciulu inferioru și superioru (Branu), se arandază pe cale scripturistica de oferte pe durata de 3 ani, începând cu 1 Novmrie 1890.

Pertractarea de oferte va avea loc Marti in 22 Iulie a. c. in biroulu oficiului orașenescu economicu, unde se pot examina condițiunile de arandă și unde au de a se așterne până in 22 Iulie a. c. înainte de prandă 12 ore ofertele scripturistica timbrate și provădate cu unu radiu de 10%.

Brașov, in 28 Iunie 1890.

Magistratul orașenescu.

FUNDATĂ ÎN 1888.

TIPOGRAFIA

FUNDATĂ ÎN 1888.

A. MUREȘIANU

BRAȘOVŪ, PIAȚA MARE No. 22.

Acestu stabilimentu este provăduțu cu cele mai noue mijloce tehnice și asortatū cu totu felulū de caractere de litere din cele mai moderne, este pusū în pozițiune de a putea esecuta ori-ce comande cu promptitudine și acuratețā, precum:

CĂRȚI DE SCIINȚĂ,
LITERATURĂ ȘI DIDACTICE

STATUTE.

FOI PERIODICE.

IMPRIMATE ARTISTICE
ÎN AURŪ, ARGINTŪ ȘI COLORI.

REGISTRE ȘI IMPRIMATE
PENTRU TÖTE SPECILE DE SERVICIURI.

TARIFE COMERCIALE,
INDUSTRIALE, de HOTELURI ȘI RESTAURANTE.

COMPTURI, ADRESE, CIRCULARE, SCRISORI, CUVERTE,
PREȚURI-CURENTE ȘI DIVERSE ANUNCIURI.

PROGRAME ELEGANTE.

BILETE DE VISITĂ
DIFERITE FORMATE.

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE NUNȚĂ
DUPĂ DORINȚĂ ȘI ÎN COLORI.

BILETE DE INMORMENTĂRI.

Comandele eventuale se primescū în biurulū tipografiei, Brașovū, piața mare Nr. 22, etagiulū I, cătrā stradā. Comandele din afarā rugāmū a le adresa la

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovū.